

KONWENCJA

MIĘDZY

RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ

A

FEDERALNĄ DEMOKRATYCZNĄ
REPUBLIKĄ ETIOPII

**w sprawie unikania podwójnego opodatkowania
i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w
zakresie podatków od dochodu**

Rzeczpospolita Polska oraz Federalna Demokratyczna Republika
Etiopii, pragnąc zawrzeć Konwencję w sprawie unikania
podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od
opodatkowania
w zakresie podatków od dochodu,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Zakres podmiotowy

Niniejsza Konwencja dotyczy osób, które mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub obu Umawiających się Państwach.

Artykuł 2

Podatki, których dotyczy Konwencja

1. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie do podatków od dochodu, pobieranych na rzecz Umawiającego się Państwa, jego jednostek terytorialnych lub władz lokalnych, bez względu na sposób ich poboru.

2. Za podatki od dochodu uważa się wszystkie podatki pobierane od całego dochodu albo od części dochodu, włączając w to podatki od zysków z przeniesienia własności majątku ruchomego lub nieruchomego.

3. Do obecnie istniejących podatków, których dotyczy Konwencja, należą w szczególności:

a) w przypadku Polski:

- i) podatek dochodowy od osób fizycznych; oraz
- ii) podatek dochodowy od osób prawnych,
(zwane dalej „podatkami polskimi”);

b) w przypadku Etiopii:

- i) podatek od dochodu i zysku; oraz
- ii) podatek od działalności górniczej, wydobywania ropy naftowej i rolnictwa,
(zwane dalej „podatkami etiopskimi”).

4. Konwencja ma także zastosowanie do wszystkich podatków takiego samego lub w istotnym stopniu podobnego rodzaju, które będą nakładane po dacie podpisania niniejszej Konwencji, obok istniejących podatków lub w ich miejsce. Właściwe organy Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie o wszelkich zmianach, dokonanych w ich prawie podatkowym.

Artykuł 3

Ogólne definicje

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej:

- a) określenia „Umawiające się Państwo” i „drugie Umawiające się Państwo” oznaczają w zależności od sytuacji odpowiednio Polskę i Etiopię;

- b) określenie „Polska” oznacza Rzeczpospolitą Polską, a użyte w znaczeniu geograficznym oznacza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz każdy rejon przyległy do wód terytorialnych Rzeczypospolitej Polskiej, w którym na podstawie ustawodawstwa Polski i zgodnie z prawem międzynarodowym, Polska może wykonywać prawa odnoszące się do badań i wykorzystywania zasobów naturalnych dna morskiego i jego podglebia;
- c) określenie „Etiopia” oznacza Federalną Demokratyczną Republikę Etiopii,
a użyte w sensie geograficznym, oznacza terytorium kraju oraz każdy inny obszar, który zgodnie z prawem międzynarodowym i prawem Etiopii jest lub może być uznany jako obszar, nad którym Etiopia sprawuje suwerenne prawa lub jurysdykcję;
- d) określenie „osoba” obejmuje osobę fizyczną, spółkę, a także każde inne zrzeszenie osób;
- e) określenie „spółka” oznacza jakąkolwiek osobę prawną lub jakikolwiek podmiot, który jest traktowany jak osoba prawna dla celów podatkowych;
- f) określenia „przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa” i „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają odpowiednio przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie;
- g) określenie „obywatel”, w odniesieniu do Umawiającego się Państwa oznacza:
 - (i) każdą osobę fizyczną mającą obywatelstwo tego Umawiającego się Państwa, oraz
 - (ii) każdą osobę prawną, spółkę osobową lub stowarzyszenie, które utworzone zostało na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w tym Umawiającym się Państwie;
- h) określenie „transport międzynarodowy” oznacza wszelki transport statkiem morskim lub statkiem powietrznym, eksploatowanym przez przedsiębiorstwo, którego faktyczny zarząd znajduje się w Umawiającym się Państwie, z wyjątkiem przypadku, gdy taki transport jest dokonywany wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie;
- i) określenie „właściwy organ” oznacza:
 - (i) w przypadku Polski, Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela;

- (ii) w przypadku Etiopii, Ministra Finansów i Rozwoju Gospodarczego lub jego upoważnionego przedstawiciela ;

2. Przy stosowaniu niniejszej Konwencji w dowolnym czasie przez Umawiające się Państwo, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każde określenie w niej niezdefiniowane ma takie znaczenie jakie w tym czasie ma ono w prawie tego Państwa dla celów podatków, do których ma zastosowanie niniejsza Konwencja, przy czym znaczenie określenia wynikające z ustawodawstwa podatkowego tego Państwa ma pierwszeństwo przed znaczeniem nadanym temu pojęciu przez inne przepisy prawne tego Państwa.

Artykuł 4 **Miejsce zamieszkania lub siedziba**

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, określenie „osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie” oznacza osobę, która według ustawodawstwa tego Państwa podlega tam opodatkowaniu ze względu na jej miejsce zamieszkania, miejsce stałego pobytu, miejsce utworzenia lub rejestracji, siedzibę zarządu albo inne kryterium o podobnym charakterze i obejmuje również to Państwo oraz jednostkę terytorialną lub władze lokalne. Jednakże, określenie to nie obejmuje żadnej osoby, która podlega opodatkowaniu w tym Państwie tylko ze względu na dochód, jaki osiąga ze źródeł położonych w tym Państwie.

2. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1, osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, wówczas jej status określa się według następujących zasad:

- a) uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ma ona stałe miejsce zamieszkania w obu Państwach, wówczas uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, z którym ma ściślejsze powiązania osobiste i gospodarcze (ośrodek interesów życiowych);
- b) jeżeli nie jest możliwe ustalenie, w którym Państwie osoba ma ośrodek interesów życiowych albo nie ma ona stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Państw, wówczas uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, w którym zazwyczaj przebywa;
- c) jeżeli przebywa ona zazwyczaj w obu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, wówczas uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, którego jest obywatelem;
- d) jeżeli osoba ta jest obywatelem obu Państw lub nie jest obywatelem żadnego z nich, właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną sprawę w drodze wzajemnego porozumienia.

3. Jeżeli stosownie do postanowień ustępu 1, osoba niebędąca osobą fizyczną ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, wówczas uważa się ją za mającą siedzibę tylko w tym Państwie, na terytorium którego znajduje się miejsce jej faktycznego zarządu.

Artykuł 5 **Zakład**

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji określenie „zakład” oznacza stałą placówkę, przez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność gospodarcza przedsiębiorstwa.

2. Określenie „zakład” obejmuje w szczególności:

- a) siedzibę zarządu;
- b) filię;
- c) biuro;
- d) fabrykę;
- e) sklep;
- f) warsztat;
- g) magazyn handlowy;
- h) gospodarstwo, plantację lub inne miejsce, w którym prowadzona jest uprawa, działalność rolnicza, leśna lub powiązane czynności; oraz
- i) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu, kamieniołom lub każde inne miejsce wydobywania zasobów naturalnych.

3. Plac budowy, prace konstrukcyjne, montażowe lub instalacyjne stanowią zakład tylko wówczas, gdy trwają one dłużej niż dziewięć miesięcy.

4. Bez względu na poprzednie postanowienia niniejszego artykułu, określenie „zakład” nie obejmuje:

- a) użytkowania placówek, które służą wyłącznie do składowania, wystawiania lub dostawy dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa;
- b) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa, wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub dostawy;

- c) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa, wyłącznie w celu przetworzenia przez inne przedsiębiorstwo;
- d) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów, albo zbierania informacji dla przedsiębiorstwa;
- e) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu reklamowym;
- f) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia dla przedsiębiorstwa jakiegokolwiek innej działalności o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym;
- g) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu łącznego prowadzenia któregoś rodzaju działalności, o jakich mowa w literach a) - f), pod warunkiem, że całkowita działalność tej stałej placówki wynikająca z takiego połączenia, ma charakter przygotowawczy lub pomocniczy.

5. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, jeżeli osoba - z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela, o którym mowa w ustępie 7- działa w imieniu przedsiębiorstwa i posiada, oraz zwyczajowo wykonuje, pełnomocnictwo do zawierania umów w Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa, wówczas uważa się, że to przedsiębiorstwo posiada w tym Państwie zakład w zakresie każdego rodzaju działalności, którą osoba ta podejmuje dla przedsiębiorstwa, chyba że czynności wykonywane przez tę osobę ograniczają się do rodzajów działalności wymienionych w ustępie 4, które gdyby były wykonywane za pośrednictwem stałej placówki, nie powodowałyby uznania tej placówki za zakład na podstawie postanowień tego ustępu.

6. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe Umawiającego się Państwa, z wyjątkiem działalności reasekuracyjnej, uważane jest za posiadające zakład w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli pobiera ono składki na terytorium tego innego Państwa, lub ubezpiecza ryzyka występujące na terytorium tego państwa, za pośrednictwem osoby innej niż niezależny przedstawiciel w rozumieniu ustępu 7.

7. Nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się Państwie tylko z tego powodu, że podejmuje ono w tym Państwie czynności za pośrednictwem pośrednika, generalnego komisanta albo jakiegokolwiek innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem, że osoby te działają w ramach swojej zwykłej działalności. Jednakże gdy działalność takiego przedstawiciela jest wykonywana całkowicie lub prawie całkowicie w imieniu tego przedsiębiorstwa, i ustalone lub narzucone warunki między tym przedsiębiorstwem a przedstawicielem w ramach ich stosunków handlowych i finansowych, różnią się od tych, które zostałyby ustalone między niezależnymi przedsiębiorstwami, wówczas nie będzie on uważany za niezależnego przedstawiciela przedsiębiorstwa w rozumieniu tego ustępu.

8. Fakt, że spółka mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie kontroluje lub jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład albo w inny sposób), nie wystarcza, aby którąkolwiek z tych spółek uważać za zakład drugiej spółki.

Artykuł 6

Dochód z majątku nieruchomego

1. Dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z majątku nieruchomego (włączając dochód z gospodarstwa rolnego lub leśnego) położonego w drugim Umawiającym się Państwie może być opodatkowany w tym drugim Umawiającym się Państwie.

2. Określenie „majątek nieruchomy” ma takie znaczenie, jakie nadaje mu prawo tego Umawiającego się Państwa, na którego terytorium dany majątek jest położony. Określenie to obejmuje w każdym przypadku mienie przynależne do majątku nieruchomego, żywy inwentarz oraz urządzenia użytkowane w gospodarstwach rolnych i leśnych, prawa, do których mają zastosowanie przepisy prawa powszechnego dotyczące własności ziemi, prawa użytkowania majątku nieruchomego, jak również prawa do zmiennych lub stałych świadczeń z tytułu eksploatacji lub prawa do eksploatacji złóż mineralnych, źródeł i innych zasobów naturalnych; statki morskie i statki powietrzne nie stanowią majątku nieruchomego.

3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się do dochodu osiągniętego z bezpośredniego korzystania, dzierżawy lub innych form korzystania z majątku nieruchomego.

4. Postanowienia ustępów 1 i 3 stosuje się również do dochodu z majątku nieruchomego przedsiębiorstwa i do dochodu z majątku nieruchomego, który służy do wykonywania wolnego zawodu.

Artykuł 7

Zyski przedsiębiorstw

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą w drugim Umawiającym się Państwie przez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą w ten sposób, zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie ale tylko w takiej wysokości, w jakiej są przypisane temu zakładowi.

2. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3, jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa prowadzi działalność w drugim Umawiającym się Państwie przez położony tam zakład, to w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać temu zakładowi takie zyski, jakie mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub

podobnych warunkach jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.

3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się odliczenie nakładów, w tym kosztów zarządzania i ogólnych kosztów administracyjnych, które zostały poniesione na rzecz zakładu bez względu na to, czy wydatki te zostały poniesione w Państwie, w którym zakład jest położony, czy gdzie indziej. Przepis ten stosuje się z zastrzeżeniem ograniczeń prawa krajowego.

4. Jeżeli w Umawiającym się Państwie istnieje zwyczaj ustalania zysków przypisanych zakładowi na podstawie podziału całkowitych zysków przedsiębiorstwa na jego poszczególne części, to postanowienia ustępu 2 nie wykluczają ustaleń przez to Umawiające się Państwo zysków do opodatkowania według zwykle stosowanego podziału. Sposób podziału zysku powinien jednak być taki, aby jego wynik był zgodny z zasadami zawartymi w niniejszym artykule.

5. Nie można przypisać zakładowi zysków tylko z tytułu samego zakupu dóbr lub towarów przez ten zakład dla przedsiębiorstwa.

6. Przy stosowaniu poprzednich ustępów, ustalanie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku w taki sam sposób, chyba że istnieją uzasadnione powody, aby postąpić inaczej.

7. Jeżeli zyski obejmują części dochodów, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach niniejszej Konwencji, postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia niniejszego artykułu.

Artykuł 8

Transport międzynarodowy

1. Zyski osiągnięte z eksploatacji statków morskich lub statków powietrznych w transporcie międzynarodowym podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa żeglugi morskiej znajduje się na pokładzie statku, to uważa się, że znajduje się ono w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się port macierzysty statku, a jeżeli statek nie ma portu macierzystego, to w tym Umawiającym się Państwie, w którym osoba eksploatująca statek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

3. Dla celów niniejszego artykułu, zyski osiągnięte z eksploatacji statków morskich lub statków powietrznych w transporcie międzynarodowym obejmują:

- a) zyski z dzierżawy, bez załogi i wyposażenia, statków morskich lub statków powietrznych; i
- b) zyski osiągane z używania, obsługi lub dzierżawy kontenerów (łącznie z przyczepami oraz sprzętem związanym z transportem kontenerów), wykorzystywanych w transporcie dóbr lub towarów,
- c) zyski ze sprzedaży biletów dla takiego transportu w imieniu innych przedsiębiorstw,

o ile taka dzierżawa, używanie, obsługa lub sprzedaż biletów, w zależności od sytuacji, ma charakter uboczny do eksploatacji statków morskich lub statków powietrznych w transporcie międzynarodowym.

4. Postanowienia ustępu 1 i 3 stosuje się także do zysków pochodzących z uczestnictwa w umowie poolowej, we wspólnym przedsięwzięciu lub w międzynarodowym związku eksploatacyjnym, ale tylko do tej części zysków osiągniętych w ten sposób, które mogą zostać przypisane uczestnikowi w stosunku do jego udziału we wspólnym przedsięwzięciu.

Artykuł 9 **Przedsiębiorstwa powiązane**

1. Jeżeli:

- a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa lub
- b) te same osoby uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa oraz przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa,

i jeżeli w obu przypadkach zostaną ustalone lub narzucone warunki pomiędzy dwoma przedsiębiorstwami dotyczące stosunków handlowych i finansowych, różniące się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, wówczas zyski, które zostałyby osiągnięte przez jedno z przedsiębiorstw, ale z powodu tych warunków nie zostały osiągnięte, mogą być zaliczone do zysków tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo zalicza do zysków przedsiębiorstwa tego Państwa – i odpowiednio opodatkowuje – zyski przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, z tytułu których przedsiębiorstwo to zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, a zyski w ten sposób zaliczone są zyskami, które osiągnęłoby przedsiębiorstwo pierwszego wymienionego Państwa, gdyby warunki ustalone między obydwoma przedsiębiorstwami były takie, jak między przedsiębiorstwami niezależnymi, wtedy to drugie Państwo dokona odpowiedniej korekty kwoty podatku wymierzonego od tych zysków. Przy ustalaniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględnione inne

postanowienia niniejszej Konwencji, a właściwe organy Umawiających się Państw będą w razie konieczności porozumiewać się ze sobą bezpośrednio.

Artykuł 10 Dywidendy

1. Dywidendy wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie

2. Jednakże dywidendy takie mogą być opodatkowane także w Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę, i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli rzeczywisty beneficjent dywidend ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek tak ustalony nie może przekroczyć 10 procent kwoty dywidend brutto.

Postanowienia niniejszego ustępu nie dotyczą opodatkowania spółki w odniesieniu do zysków, z których dywidendy są wypłacane.

3. Określenie „dywidendy” użyte w tym artykule oznacza dochód z udziałów (akcji), akcji górniczych, akcji założycieli lub z innych praw do udziału w zyskach, z wyjątkiem wierzytelności, jak również dochód z innych praw w spółce, który zgodnie z prawem podatkowym Umawiającego się Państwa, w którym spółka wypłacająca te dywidendy ma siedzibę, jest traktowany jak dochód z udziałów (akcji).

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli rzeczywisty beneficjent dywidend, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma siedzibę, działalność gospodarczą przez zakład w nim położony, lub wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę w nim położoną, i gdy udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku stosuje się, w zależności od sytuacji, postanowienia artykułu 7 lub artykułu 15.

5. Jeżeli spółka, której siedziba znajduje się w Umawiającym się Państwie, osiąga zyski lub dochody w drugim Umawiającym się Państwie, wówczas to drugie Państwo nie może ani obciążać żadnym podatkiem dywidend wypłacanych przez tę spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim Państwie lub w przypadku, gdy udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością zakładu lub stałej placówki położonych w tym drugim Państwie, ani też obciążać niewydzielonych zysków spółki podatkiem od niewydzielonych zysków spółki, nawet gdy wypłacone dywidendy lub niewydzielone zyski

całkowicie lub częściowo pochodzą z zysków albo z dochodów osiągniętych w tym drugim Państwie.

Artykuł 11 Odsetki

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Jednakże takie odsetki mogą być także opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym powstają, i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli rzeczywisty beneficjent odsetek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 10 procent kwoty brutto tych odsetek.

Właściwe organy Umawiających się Państw mogą porozumiewać się ze sobą co do sposobu stosowania przepisów niniejszego ustępu.

3. Określenie „odsetki” użyte w niniejszym artykule oznacza dochód z wszelkiego rodzaju wierzytelności zabezpieczonych jak i niezabezpieczonych hipoteką i zawierających, bądź nie prawo do udziału w zyskach osiąganych przez dłużnika, a w szczególności dochody z pożyczek rządowych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami związanymi z takimi pożyczkami, obligacjami lub skryptami dłużnymi. Opłat karnych z tytułu opóźnionej zapłaty nie uważa się za odsetki w rozumieniu tego artykułu.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli rzeczywisty beneficjent odsetek, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, w którym powstają odsetki, działalność gospodarczą przez zakład tam położony, lub wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę w nim położoną, i jeżeli wierzytelność, z tytułu której wypłacane są odsetki, jest faktycznie związana z takim zakładem lub stałą placówką. W takim przypadku stosuje się, w zależności od sytuacji, postanowienia artykułu 7 lub artykułu 15.

5. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, jeżeli osoba je wypłacająca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę, w związku z działalnością których powstało zobowiązanie, z tytułu którego są wypłacane odsetki i zapłata tych odsetek jest pokrywana przez ten zakład lub stałą placówkę, to uważa się, że odsetki takie powstają w tym Umawiającym się Państwie, w którym położony jest zakład lub stała placówka.

6. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między osobą wypłacającą odsetki a rzeczywistym beneficjentem lub powiązań między tymi osobami a osobą trzecią, kwota wypłaconych odsetek przekracza kwotę, która byłaby uzgodniona pomiędzy płatnikiem a rzeczywistym beneficjentem bez tych powiązań, wówczas postanowienia niniejszego artykułu mają zastosowanie tylko do ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego z Umawiających się Państw, z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

Artykuł 12 **Należności licencyjne**

1. Należności licencyjne powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Jednakże takie należności mogą być także opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli rzeczywisty beneficjent należności ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 10 procent kwoty należności licencyjnych brutto.
3. Określenie „należności licencyjne” użyte w tym artykule oznacza wszelkiego rodzaju należności uzyskiwane w związku z użytkowaniem lub prawem do użytkowania każdego prawa autorskiego, patentu, znaku towarowego, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego, a także za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego lub za informacje związane z doświadczeniem zawodowym w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej.
4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli rzeczywisty beneficjent należności licencyjnych, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność gospodarczą przez zakład w nim położony, lub wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę w nim położoną, a prawa lub majątek, z tytułu których wypłacane są należności licencyjne faktycznie wiążą się z działalnością tego zakładu lub stałą placówką. W takim przypadku stosuje się, w zależności od sytuacji, postanowienia artykułu 7 lub artykułu 15.
5. Uważa się, że należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, jeśli osoba je wypłacająca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca należności licencyjne, bez względu na to, czy ma ona w Umawiającym się Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę, posiada

w Umawiającym się Państwie zakład lub stałą placówkę, w związku z którymi powstał obowiązek wypłaty należności licencyjnych, i zapłata tych należności jest pokrywana przez ten zakład lub stałą placówkę, wówczas uważa się, że należności licencyjne powstają w tym Państwie, w którym zakład lub stała placówka są położone.

6. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między osobą wypłacającą należności licencyjne a rzeczywistym beneficjentem lub powiązań między tymi osobami a osobą trzecią, kwota należności licencyjnych, wypłacona za korzystanie, prawo lub informację, przekracza kwotę, którą osoba wypłacająca należności i rzeczywisty beneficjent uzgodniłyby bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego Umawiającego się Państwa, z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

Artykuł 13

Opłaty za usługi techniczne

1. Opłaty za usługi techniczne powstające w Umawiającym się Państwie, uzyskiwane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim Umawiającym się Państwie.

2. Jednakże takie opłaty za usługi techniczne mogą być także opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają, i zgodnie z prawem tego Umawiającego się Państwa, ale jeżeli rzeczywisty beneficjent opłat za usługi techniczne ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 10 procent kwoty opłat za usługi techniczne brutto.

3. Określenie „opłaty za usługi techniczne” użyte w tym artykule oznacza wszelkiego rodzaju płatności dokonywane na rzecz jakiegokolwiek osoby, innej niż osoba zatrudniona przez osobę dokonującą płatności, w związku z jakimikolwiek usługami technicznymi, zarządczymi lub doradczymi.

4. Postanowienia ustępów 1 i 2, nie mają zastosowania, jeżeli rzeczywisty beneficjent opłat za usługi techniczne, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, w którym powstały opłaty za usługi techniczne, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony bądź wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę w nim położoną, a opłaty za usługi techniczne, faktycznie wiążą się z działalnością tego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku, w zależności od sytuacji, stosuje się postanowienia artykułu 7 lub artykułu 15.

5. Uważa się, że opłaty za usługi techniczne powstają w Umawiającym się Państwie, jeśli osoba je wypłacająca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca opłaty za usługi techniczne, bez względu na to, czy ma ona w Umawiającym się Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę, ma w Umawiającym się Państwie zakład bądź stałą placówkę, w związku z którym powstał obowiązek zapłaty opłat za usługi techniczne, i zapłata tych opłat jest pokrywana przez ten zakład lub stałą placówkę, wówczas uważa się, że opłaty za usługi techniczne powstają w tym Państwie, w którym zakład bądź stała placówka są położone.

6. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między osobą wypłacającą opłaty za usługi techniczne a rzeczywistym beneficjentem lub powiązań między tymi osobami a osobą trzecią, kwota opłat za usługi techniczne, przekracza z jakiegokolwiek powodu kwotę, którą osoba wypłacająca opłaty za usługi techniczne i osoba uprawniona uzgodniłyby bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę podlega opodatkowaniu zgodnie z prawem każdego Umawiającego się Państwa, z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

Artykuł 14 **Zyski z przeniesienia własności majątku**

1. Zyski osiągane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z tytułu przeniesienia własności majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6, i położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Zyski z tytułu przeniesienia własności majątku ruchomego stanowiącego część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, lub majątku ruchomego należącego do stałej placówki, którą osoba zamieszkała w Umawiającym się Państwie dysponuje w drugim Umawiającym się Państwie w celu wykonywania wolnego zawodu, łącznie z tymi zyskami, które pochodzą z tytułu przeniesienia własności takiego zakładu (odrębnie albo z całym przedsiębiorstwem) lub stałej placówki, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

3. Zyski z przeniesienia własności statków morskich i statków powietrznych eksploatowanych w transporcie międzynarodowym oraz z przeniesienia własności majątku ruchomego związanego z eksploatacją takich statków morskich lub statków powietrznych, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.

4. Zyski osiągane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z przeniesienia własności akcji lub udziałów w

spółce, których więcej niż 50 procent wartości pochodzi bezpośrednio lub pośrednio z majątku nieruchomego, położonego w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym Państwie.

5 Zyski z tytułu przeniesienia własności jakiegokolwiek majątku, innego niż wymieniony w ustępach 1, 2, 3 i 4, podlegają opodatkowaniu wyłącznie w tym Umawiającym się Państwie, w którym przenoszący własność ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.

Artykuł 15 **Wolne zawody**

1. Dochód, który osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie osiąga z wykonywania wolnego zawodu albo z innej działalności o samodzielnym charakterze, podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że ma ona stałą placówkę w drugim Umawiającym się Państwie dla celów wykonywania swojej działalności. Jeżeli ma ona taką placówkę, wówczas dochód ten może być opodatkowany w tym drugim Państwie, ale tylko w takim zakresie, w jakim może być przypisany tej stałej placówce.

2. Określenie "wolne zawody" obejmuje w szczególności samodzielnie wykonywaną działalność naukową, literacką, artystyczną, wychowawczą lub dydaktyczną, jak również samodzielnie wykonywaną działalność lekarzy, prawników, inżynierów, architektów, dentystów i księgowych.

Artykuł 16 **Dochody z pracy najemnej**

1. Z zastrzeżeniem postanowień artykułów 17, 19 i 20, pensje, płace oraz inne podobne wynagrodzenia uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wykonywaniem pracy najemnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że praca wykonywana jest w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca jest tam wykonywana, to otrzymane za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.

2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, wynagrodzenie uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wykonywaniem pracy najemnej w drugim Umawiającym się Państwie, podlega opodatkowaniu tylko w pierwszym wymienionym Państwie, jeżeli:

- a) odbiorca wynagrodzenia przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nieprzekraczające łącznie 183 dni w każdym dwunastomiesięcznym okresie rozpoczynającym się lub kończącym w danym roku kalendarzowym, i

b) wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie ma miejsca zamieszkania ani siedziby w drugim Państwie, i

c) wynagrodzenie nie jest ponoszone przez zakład lub stałą placówkę, którą pracodawca posiada w drugim Państwie.

3. Bez względu na poprzednie postanowienia niniejszego artykułu, wynagrodzenie uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w związku z wykonywaniem pracy najemnej na pokładzie statku morskiego lub statku powietrznego, eksploatowanego w transporcie międzynarodowym podlega opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.

Artykuł 17 **Wynagrodzenia dyrektorów**

Wynagrodzenia dyrektorów oraz inne podobne świadczenia uzyskane przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu członkostwa w zarządzie lub w radzie nadzorczej lub innym podobnym organie spółki mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

Artykuł 18 **Artyści i sportowcy**

1. Bez względu na postanowienia artykułów 15 i 16, dochód osoby mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie uzyskany z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego, radiowego lub telewizyjnego, jak też muzyka lub sportowca, wykonywanej osobiście w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.

2. Jeżeli dochód mający związek z osobiście wykonywaną działalnością artysty lub sportowca, nie przypada na rzecz tego artysty lub sportowca lecz innej osobie, wówczas dochód ten, bez względu na postanowienia artykułów 15 i 16, może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub sportowca jest wykonywana.

3. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, dochód uzyskany z działalności, o której mowa w ustępie 1, wykonywany w ramach umowy kulturalnej lub porozumienia między Umawiającymi się Państwami jest zwolniony od opodatkowania w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność jest wykonywana, jeżeli wizyta w tym Państwie jest w całości lub w znacznym stopniu wspierana przez fundusze któregośkolwiek z Umawiających się Państw,

władze lokalną lub ich instytucję publiczną. Do celów niniejszego ustępu, określenie "w znacznym stopniu" oznacza w więcej niż 50 procentach.

Artykuł 19 **Emerytury, renty i renty kapitałowe**

1. Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 20 ustęp 2, emerytury, renty, renty kapitałowe i inne podobne świadczenia wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie ze względu na uprzednie zatrudnienie, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
2. Bez względu na postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu, emerytury, renty i inne podobne świadczenia dokonywane na podstawie ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych Umawiającego się Państwa, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
3. Określenie „renta kapitałowa” oznacza określoną kwotę, wypłacaną okresowo w ustalonych terminach, dożywotnio lub przez określony lub dający się określić czas, w ramach zobowiązania dokonywania wypłat w zamian za odpowiednie wynagrodzenie określone w pieniądzu lub innej formie posiadającej wartość pieniężną.

Artykuł 20 **Funkcje publiczne**

1. a) Pensje, płace oraz inne podobne świadczenia, wypłacane przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub władze lokalne osobie fizycznej z tytułu usług świadczonych na rzecz tego Państwa lub jego jednostki terytorialnej, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
- b) Jednakże takie pensje, płace oraz inne podobne świadczenia podlegają opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli usługi te są świadczone w tym Państwie przez osobę, która ma miejsce zamieszkania w tym Państwie, i która:
 - i) jest obywatelem tego Państwa, lub
 - ii) nie stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie wyłącznie w celu świadczenia tych usług.
2. a) Bez względu na postanowienia ustępu 1, emerytury, renty i inne podobne świadczenia wypłacane lub pochodzące z funduszy utworzonych przez Umawiające się Państwo lub jego jednostkę

terytorialną albo władze lokalne, osobie fizycznej z tytułu świadczenia usług na rzecz tego Państwa lub jego jednostki terytorialnej lub władz lokalnych, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

- b) Jednakże takie emerytury, renty i inne podobne świadczenia, podlegają opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli osoba fizyczna ma w nim miejsce zamieszkania i jest obywatelem tego Państwa.

3. Postanowienia artykułów 16,17,18 i 19 mają zastosowanie do pensji, płac, emerytur, rent i innych podobnych świadczeń wypłacanych z tytułu świadczenia usług pozostających w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub władze lokalne.

Artykuł 21

Studenci i praktykanci

1. Świadczenia otrzymywane na utrzymanie, kształcenie lub odbywanie praktyki przez studenta, ucznia lub praktykanta, który ma lub miał bezpośrednio przed przybyciem do Umawiającego się Państwa miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, i który przebywa w pierwszym wymienionym Państwie wyłącznie w celu kształcenia się lub odbywania praktyki, nie podlegają opodatkowaniu w pierwszym wymienionym Państwie, jeżeli świadczenia te pochodzą ze źródeł spoza tego Państwa.

2. Dochody, będące wynagrodzeniem za pracę, osiągnane przez studenta, ucznia lub praktykanta, o którym mowa w ustępie 1, będą zwolnione w Umawiającym się Państwie, w którym student, uczeń lub praktykant czasowo przebywa, do kwoty nieprzekraczającej rocznie łącznie 9.000 USD lub jej ekwiwalentu w polskim lub etiopskim prawnym środku płatniczym, pod warunkiem, że świadczona praca ma związek z jego studiami lub praktyką, a wynagrodzenie stanowi zarobek niezbędny do jego utrzymania.

Artykuł 22

Profesorowie i pracownicy naukowcy

1. Profesor, nauczyciel lub pracownik naukowy, który jest lub był osobą mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie bezpośrednio przed przybyciem do drugiego Umawiającego się Państwa w celu nauczania lub prowadzenia prac badawczych, lub w obu celach, na uniwersytecie, w szkole wyższej lub innej podobnej instytucji, zatwierdzonej przez drugie Umawiające się Państwo są zwolnieni z opodatkowania w tym drugim Państwie z tytułu wynagrodzenia za nauczanie lub prowadzenie prac badawczych, przez okres nieprzekraczający dwóch lat od daty przyjazdu do tego drugiego Państwa.

2. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu nie stosuje się do dochodu z pracy naukowej, jeżeli taka praca jest podejmowana nie w interesie publicznym, ale dla prywatnej korzyści określonej osoby lub osób.

Artykuł 23

Inne dochody

1. Części dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, bez względu na to gdzie są osiągnęte, a nieobjęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Konwencji, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

2. Postanowienia ustępu 1 nie mają zastosowania do dochodu innego niż dochód z majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6 ustęp 2, jeżeli osoba osiągająca taki dochód, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie działalność gospodarczą przez zakład w nim położony, lub wykonuje w tym drugim Państwie wolny zawód w oparciu o stałą placówkę w nim położoną, i gdy prawo lub majątek, z tytułu którego dochód jest wypłacany, są faktycznie związane z działalnością takiego zakładu lub stałej placówki. W takim przypadku stosuje się, w zależności od sytuacji, postanowienia artykułu 7 lub artykułu 15.

3. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, części dochodu osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, nieobjęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Konwencji i powstające w drugim Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

Artykuł 24

Unikanie podwójnego opodatkowania

1. W przypadku Polski, podwójnego opodatkowania unika się w następujący sposób:

a) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji może być opodatkowany w Etiopii, Polska zezwoli na odliczenie od podatku od dochodu tej osoby kwoty równej podatkowi zapłaconemu w Etiopii. Jednakże takie odliczenie nie może przekroczyć tej części podatku, obliczonego przed dokonaniem odliczenia, która przypada na dochód uzyskany w Etiopii.

b) jeżeli zgodnie z jakimkolwiek postanowieniem niniejszej Konwencji, dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce jest zwolniony z opodatkowania w Polsce, wówczas Polska może przy obliczaniu kwoty podatku od pozostałego dochodu takiej osoby, uwzględnić zwolniony dochód.

2. W przypadku Etiopii, podwójnego opodatkowania unika się w następujący sposób:

- a) jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Etiopii osiąga dochód, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji może być opodatkowany w Polsce, Etiopia zezwoli na odliczenie od podatku od dochodu tej osoby kwoty równej podatkowi zapłaconemu w Polsce. Jednakże takie odliczenie nie może przekroczyć tej części podatku, obliczonego przed dokonaniem odliczenia, która przypada na dochód uzyskany w Polsce.
- b) jeżeli zgodnie z jakimkolwiek postanowieniem niniejszej Konwencji, dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Etiopii jest zwolniony z opodatkowania w Etiopii, wówczas Etiopia może przy obliczaniu kwoty podatku od pozostałego dochodu takiej osoby, uwzględnić zwolniony dochód.

3. Z zastrzeżeniem postanowień ustępów 4 oraz 5, na potrzeby ustępu 1 uważa się, iż określenie „ podatek zapłacony w Etiopii” zawiera każdą kwotę, która podlegała zapłaceniu jako podatek etiopski przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, jednakże została zwolniona lub opodatkowana obniżoną stawką podatkową na podstawie szczególnych przepisów prawa etiopskiego dotyczących promocji rozwoju gospodarczego Etiopii, obowiązujących w dniu zawarcia niniejszej Konwencji lub jakichkolwiek innych przepisów, które mogą sukcesywnie zostać wprowadzone w Etiopii w celu zmiany lub uzupełnienia tych przepisów, o ile zostały one uzgodnione przez właściwe organy Umawiających się Państw i są w istotnym stopniu podobnego rodzaju.

4. Ulga w podatku polskim na podstawie ustępu 3 zostanie przyznana wyłącznie jeżeli:

- a) osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce osiąga dochód z handlu lub działalności gospodarczej w Etiopii (inne niż działalność gospodarcza polegająca na inwestowaniu lub zarządzaniu inwestycjami, chyba że taka działalność jest prowadzona dla klientów w ramach zwykłej działalności banku, przedsiębiorstwa ubezpieczeniowego, licencjonowanego maklera papierów wartościowych lub instytucji finansowej przyjmującej depozyty), i
- b) osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce w ramach działalności gospodarczej lub handlowej prowadzonej w Etiopii zatrudnia przynajmniej 5 pracowników na terytorium Etiopii, i
- c) osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce spełnia warunki konieczne, wynikające z etiopskiej proklamacji o inwestycjach dla inwestora zagranicznego, polegające na rejestracji w charakterze

inwestora oraz korzystaniu z preferencyjnych rozwiązań podatkowych,

- d) właściwe organy obu Umawiających się Państw uzgodnią w każdej indywidualnej sprawie, iż dana działalność gospodarcza lub handlowa ma charakter *bona fide* i nie została podjęta głównie w celu osiągnięcia korzyści, o których mowa w ustępie 3

5. Ulga w podatku polskim na podstawie ustępu 3 będzie przyznawana wyłącznie w okresie pierwszych 5 lat stosowania niniejszej Konwencji.

Artykuł 25 **Równe traktowanie**

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, jakim są lub mogą być poddani w takich samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa, w szczególności w odniesieniu do miejsca zamieszkania lub siedziby. Niniejsze postanowienie stosuje się, bez względu na postanowienia artykułu 1, również do osób, które nie mają miejsca zamieszkania lub siedziby w jednym lub obu Umawiających się Państwach.
2. Opodatkowanie zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, nie może być w tym drugim Państwie mniej korzystne niż opodatkowanie przedsiębiorstw tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność. Postanowienie to nie może być rozumiane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do udzielenia osobom mającym miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie jakichkolwiek osobistych zwolnień, ulg i obniżek podatkowych, z uwagi na ich stan cywilny i rodzinny, jakich państwo to udziela osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium.
3. Z wyjątkiem przypadków stosowania postanowień artykułu 9 ustęp 1, artykułu 11 ustęp 6, artykułu 12 ustęp 6, odsetki, należności licencyjne i inne wypłaty ponoszone przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, przy określaniu podlegających opodatkowaniu zysków tego przedsiębiorstwa, podlegają odliczeniu na takich samych warunkach, jakby były płacone na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym pierwszym wymienionym Państwie.
4. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których kapitał, w całości lub częściowo, bezpośrednio lub pośrednio, jest własnością lub jest kontrolowany przez jedną osobę lub większą liczbę osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, nie mogą być w pierwszym wymienionym Państwie poddane ani opodatkowaniu, ani związanym z nim

obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddane podobne przedsiębiorstwa pierwszego wymienionego Państwa.

5. Bez względu na przepis artykułu 2, postanowienia niniejszego artykułu mają zastosowanie do wszelkich podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę.

Artykuł 26

Procedura wzajemnego porozumiewania się

1. Jeżeli osoba jest zdania, że działania jednego lub obu Umawiających się Państw powodują lub spowodują dla niej opodatkowanie, które jest niezgodne z niniejszą Konwencją, wówczas może ona niezależnie od środków odwoławczych przewidzianych w ustawodawstwie wewnętrznym tych Państw, przedstawić swoją sprawę właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę, lub jeżeli w danej sprawie mają zastosowanie postanowienia artykułu 25 ustęp 1, właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, którego jest obywatelem. Sprawa powinna być przedstawiona w ciągu trzech lat, licząc od dnia pierwszego zawiadomienia o działaniu powodującym opodatkowanie, które jest niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji.
2. Właściwy organ, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony i nie może sam spowodować zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten uregulować w drodze wzajemnego porozumienia z właściwym organem drugiego Umawiającego się Państwa tak aby zapobiec opodatkowaniu niezgodnemu z niniejszą Konwencją. Osiągnięte w ten sposób porozumienie zostanie wprowadzone w życie bez względu na terminy przewidziane przez ustawodawstwo wewnętrzne Umawiających się Państw.
3. Właściwe organy Umawiających się Państw będą czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstawać przy interpretacji lub stosowaniu niniejszej Konwencji. Mogą one również wspólnie uzgodnić podjęcie środków w celu zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu, w sytuacjach nieuregulowanych niniejszą Konwencją.
4. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą kontaktować się ze sobą bezpośrednio w celu osiągnięcia porozumienia w rozumieniu poprzednich postanowień artykułu. W przypadku, gdy ustna wymiana poglądów może przyczynić się do osiągnięcia porozumienia, to taka wymiana może nastąpić w ramach komisji złożonej z przedstawicieli właściwych organów Umawiających się Państw.

Artykuł 27

Wymiana informacji

1. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wymieniały takie informacje, które mogą mieć istotne znaczenie dla stosowania postanowień niniejszej Konwencji albo dla wykonywania lub wdrażania wewnętrznego ustawodawstwa Umawiających się Państw dotyczącego podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę, nałożonych przez Umawiające się Państwa lub ich jednostki terytorialne albo władze lokalne w zakresie, w jakim opodatkowanie to nie jest sprzeczne z niniejszą Konwencją. Wymiana informacji nie jest ograniczona postanowieniami artykułów 1 i 2.

2. Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo zgodnie z ustępem 1 będą stanowiły tajemnicę na takiej samej zasadzie, jak informacje uzyskane zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym tego Państwa i będą mogły być ujawnione jedynie osobom lub organom (w tym sądom i organom administracyjnym) zajmującym się wymiarem lub poborem, egzekucją lub ściganiem albo rozpatrywaniem odwołań w zakresie podatków, których dotyczy ustęp 1, lub sprawowaniem nad nimi nadzoru. Takie osoby lub organy będą wykorzystywać informacje wyłącznie w takich celach. Mogą one ujawniać te informacje w jawnym postępowaniu sądowym lub w orzeczeniach sądowych.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mogą być w żadnym przypadku interpretowane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do:

- a) stosowania środków administracyjnych, które są sprzeczne z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
- b) udzielania informacji, których uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
- c) udzielania informacji, które ujawniłyby tajemnicę handlową, gospodarczą, przemysłową, kupiecką lub zawodową albo działalność handlową lub informacji, których udzielanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*).

4. Jeżeli Umawiające się Państwo występuje o informację zgodnie z niniejszym artykułem, drugie Umawiające się Państwo użyje środków służących zbieraniu informacji, aby ją uzyskać, nawet jeżeli to drugie Państwo nie potrzebuje tej informacji dla własnych celów podatkowych. Wymóg, o którym mowa w zdaniu poprzednim podlega ograniczeniom, o których mowa w ustępie 3, lecz w żadnym przypadku takie ograniczenia nie mogą być rozumiane jako zezwalające Umawiającemu się Państwu na odmowę dostarczenia informacji jedynie dlatego, że nie ma ono wewnętrznego interesu w odniesieniu do takiej informacji.

5. Postanowienia ustępu 3 w żadnym przypadku nie będą interpretowane jako zezwalające Umawiającemu się Państwu na odmowę dostarczenia informacji wyłącznie z takiego powodu, że informacja jest w posiadaniu banku,

innej instytucji finansowej, przedstawiciela, agenta lub powiernika albo dotyczy relacji właścicielskich w danym podmiocie.

Artykuł 28

Ograniczenie korzyści umownych

Korzyści przewidziane niniejszą Konwencją nie przysługują w przypadkach, gdy można uznać, iż głównym celem lub jednym z głównych celów utworzenia struktury lub zawarcia transakcji było uzyskanie takich korzyści, których osiągnięcie nie byłoby możliwe w inny sposób.

Artykuł 29

Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych

Postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają przywilejów podatkowych przysługujących członkom misji dyplomatycznych, stałych przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.

Artykuł 30

Wejście w życie

1. Umawiające się Państwa powiadomią się wzajemnie, w drodze pisemnej notyfikacji drogą dyplomatyczną, o zakończeniu wewnętrznych procedur prawnych niezbędnych do wejścia Konwencji w życie.

2. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie po upływie trzech miesięcy następujących po dacie otrzymania późniejszej z not, przy czym będzie miała zastosowanie:

a) W przypadku Polski:

- i) w odniesieniu do podatków potrącanych u źródła, do dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie; oraz
- ii) w odniesieniu do pozostałych podatków, do dochodu osiągniętego w jakimkolwiek roku podatkowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie.

b) W przypadku Etiopii:

- i) w odniesieniu do podatków potrącanych u źródła, do kwot wypłaconych w dniu lub po dniu 8 lipca, następującym po dacie
w której niniejsza Konwencja wejdzie w życie; oraz
- ii) w odniesieniu do pozostałych podatków, do roku podatkowego zaczynającego się w dniu lub po dniu 8 lipca, następującym po dacie, w której niniejsza Konwencja weszła w życie.

Artykuł 31 **Wypowiedzenie**

1. Niniejsza Konwencja pozostaje w mocy do czasu jej wypowiedzenia przez jedno z Umawiających się Państw. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć niniejszą Konwencję przekazując pisemną notę w drodze dyplomatycznej na co najmniej sześć miesięcy przed końcem jakiegokolwiek roku kalendarzowego rozpoczynającego się po upływie pięciu lat od dnia, w którym niniejsza Konwencja weszła w życie.

2. Niniejsza Konwencja przestanie mieć zastosowanie:

a) W przypadku Polski:

- i) w odniesieniu do podatków potrącanych u źródła, do dochodu osiągniętego w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym nota została przekazana; oraz
- ii) w odniesieniu do pozostałych podatków, do dochodu osiągniętego
w jakimkolwiek roku podatkowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia lub po tym dniu w roku kalendarzowym następującym po roku, w którym nota została przekazana.

b) W przypadku Etiopii:

- i) w odniesieniu do podatków potrącanych u źródła, do kwot wypłaconych w dniu lub po dniu 8 lipca, następującym po dacie
w której nota została przekazana; oraz
- ii) w odniesieniu do pozostałych podatków, do roku podatkowego zaczynającego się w dniu lub po dniu 8 lipca, następującym po dacie
w której nota została przekazana.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Addis Abebie dnia 13 lipca 2015 roku, w dwóch egzemplarzach, każdy w języku polskim i angielskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne.

W imieniu
Rzeczypospolitej Polskiej

W imieniu
Federalnej
Republiki Etiopii

Demokratycznej

Maciej Szwed

/ [signature]